

Sygn. akt II CSK 387/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. S. i B. S. przeciwko P. Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowie J. i B. S. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 grudnia 2014 r., w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w K. z 17 kwietnia 2013 r. przez obniżenie dalszej części zadośćuczynienia z kwot po 90.000 zł do kwot po 45.000 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powodowie oparli na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że naruszenie prawa materialnego (art. 446 § 4 w zw. z art. 5 k.c.) oraz błędy proceduralne doprowadziły do wydania orzeczenia oczywiście sprzecznego z prawem, którym w nieuzasadniony sposób obniżono kwotę należnego im zadośćuczynienia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest

wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawione przez powodów uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ nie zawiera pogłębionego wyводу, na czym polegać miałyby postulowana przez nich oczywista zasadność wniesionej skargi. Skarżący nie wskazali nawet przepisu, którego naruszenie miałyby wyrzucić skutek w postaci tejże oczywistej zasadności. W związku z argumentami podnoszonymi w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazać należy, że zgodnie z utrwaloną linią judykatury sądem właściwym do ustalenia należnej w aspekcie „odpowiedniości” kwoty zadośćuczynienia jest, co do zasady, sąd pierwszej instancji, a sąd odwoławczy może kwotę tę modyfikować jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że nieuwzględniono wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na jej wysokość albo że kwota zadośćuczynienia jest rażąco nieodpowiednia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1999 r., III CKN 204/98, nie publ.; z dnia 26 lipca 2001 r., II CKN 889/00, „Prokuratura i Prawo” 2002, nr 4, s. 46). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji wykazał, że przyznane zadośćuczynienie było rażąco wygórowane oraz podał przekonywujące argumenty na uzasadnienie swojego stanowiska. Nie można zatem zaakceptować przyczyny kasacyjnej w zakresie wskazującym, że przyznane zadośćuczynienie jest nieadekwatne do rozmiaru krzywd a Sąd Apelacyjny naruszył zakres przysługującego mu uznania decyzyjnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.